

— „Elementen! Gerbrand Adriaensz.! Wat zie-je er bezucht smalletjes uit. Lang krank geweest?”

— „Een kanne van den besten bleekert, Els!”

Het jonge meisje glimlachte. Bredero had haar zoo vergenoegd en opgewekt toegeknikt, dat zij geen antwoord op hare vraag verwachtte, maar zich haastte het bestelde te tappen.

Toen zij weer voor hem stond, eene kan met geurigen Rhijnschen wijn en een breed gebold glas op een laag tafeltje bij hem zettend, vatte hij even hare hand en zei:

— „Wel, Els! Ik ben propertjes blij, dat ik je weer zie. Je bent toch maar het puikje, het ammeraaltje van de buurt!”

Hij vulde zijn glas, hief het op, en bood het haar aan met de woorden:

— „Op de gezondheid van Zijne Hoogheid!”

Elsje bracht even het glas aan hare lippen, om de beleefdheid te beantwoorden. Bredero ledigde het daarop met een diepen zucht.

— „Lust-jou geen hartige teug, kind? Je grijnst als een nikker voor een geutgat!”

Maar Elsje had hare oogen elders gevestigd, van alle zijden werd om bier en wijn gevraagd. Ze wipte hoofdknikkend weg. Het was te druk in de taveerne, om lang te praten. Er heerschte de opgewekte stemming, die een feestdag pleegt vooraf te gaan. De gesprekken der gasten klonken helder op in het hooge, ruime vertrek. Het scheen Bredero, of al dit gerucht hem met zekere dreuning door het hoofd trok. Hij dronk nog eens, om de suizing in zijn ooren te verjagen, en bleef een tijd lang hijgend hoesten.

— „Bylo, Bredero! Je komt hier wel te passe!” — klonk eene bekende stem in zijne ooren.

Hij zag op. Gilles Gillesz. Valckenier trad met een drietal kameraden van zijn korporaalschap op hem toe. Gedurende zijne ziekte had Valckenier hem groote vriendschap bewezen. Herhaaldelijk had hij hem bezocht, en meer dan eenmaal had hij met gulle openhartigheid zich beschuldigd de oorzaak geweest te zijn van het ongeluk zijns vriends. Maar Bredero had er niet aan gedacht, dat een deel der waarheid verborgen was in het zelfverwijt van Valckenier. Hij had al de schuld zonder eenige aarzeling op zich genomen, en Valckenier gedankt voor de goede zorgen aan hem besteed bij hun ongeval op het ijs.

Zoodra hij de stem van zijn kameraad vernam, en de jongelieden tot hem zag komen, stond hij op, en schudde ze hartelijk de hand.

— „Kom ik te passe?” — vroeg hij glimlachend.

— „Certein!” — antwoorde Valckenier — „Daar ginds bij het zijdeurvenster zit Abraham de Koninck, en vertrekt eene heele historie, hoe de Brabantsche Kamer en de Eglantier morgen den Prins zullen festeeren. De Academisten mogen er hun broek bij leggen, zegt hij.”

— „O honderdduizend Turken! Wat heeft hij te parlementen! Hem moge de pokken halen met zijn liegen. De Academie zal morgen en overmorgen treffelijk uitkomen!”